

Hoofdstuk 131

Lieve kleinkinderen,

In mijn jeugd ging het leven allemaal heel anders dan nu. En in de jeugd van mijn vader ging het ook weer heel anders.

Vooraf wat de regels van de kerk betreft was vroeger veel en veel strenger.

Op zondag mocht je dit niet en je mocht dat niet, want dat was zonde. Fietsen op zondag? Nee, dat mocht niet van God. Alleen wanneer je ver van het kerkgebouw afwoonde, dan mocht je op de fiets naar de kerk en was je na kerktijd weer thuis, dan moest de fiets in de schuur. Tot maandagmorgen. Je moest je houden aan de zondagsrust.

Ik mocht in mijn jeugd wel aan een schaatswedstrijd meedoen als het maar niet op zondag was. Want dan mocht het niet.

Toen mijn vader een jonge man was mocht hij niet aan schaatswedstrijden meedoen waarmee geldprijzen te verdienen waren. Dat was zonde....

Een oom van mij, mijn vader's broer, deed stiekem toch een keer mee en hij won ook nog de eerste prijs, een flink geldbedrag. Trots kwam hij met dat geld bij zijn moeder, mijn beppe Aaltje. En wat zei mijn beppe?

'Brant, mooi dat je gewonnen hebt, maar dat mag je nooit weer doen! Vertel het maar niet aan onze dominee, want dan is het niet best! En geef mij nu dat geld maar, want dat kan ik goed gebruiken....'

Hoofdstuk 131 - Jeruzalem - Handelingen 21 : 15 - 26

Gedurende de jaren dat Paulus zijn zendingsreizen maakte was er veel veranderd is de stad Jeruzalem. De toestand was er niet beter op geworden.

Verschillende partijen stonden lijnrecht tegenover elkaar. Corruptie voerde hoogtij. Rechtvaardige rechters waren moeilijk te vinden.

De Zeloten, de vrijheidsstrijden, stonden voor niets. Ze vochten een guerrillaoorlog tegen de Romeinse soldaten. En dan de nieuwe partij, de Sicariërs, die ook wel de **'dolkmannen'** werden genoemd. Ze vermoordden iedereen die hen maar een strobreed in de weg legde.

Natuurlijk regeerden de Romeinen met harde hand. Elke gevangen genomen rebel stierf een wrede dood aan het kruis.

In de stad Jeruzalem hing een dreigende spanning. Hoelang zou het nog duren voor er oorlog kwam? Na de dood van koning Herodes Agrippa was er door de keizer in Rome geen nieuwe koning benoemd. Een Romeinse procurator die in

de stad Caesaréa woonde, regeerde nu in Judea. Alleen bij speciale gelegenheden kwam hij naar Jeruzalem. Zijn naam was Antonius Felix en deze vrijgelaten slaaf die van de keizer zo'n hoog ambt had gekregen, was geen 'brave' broeder.

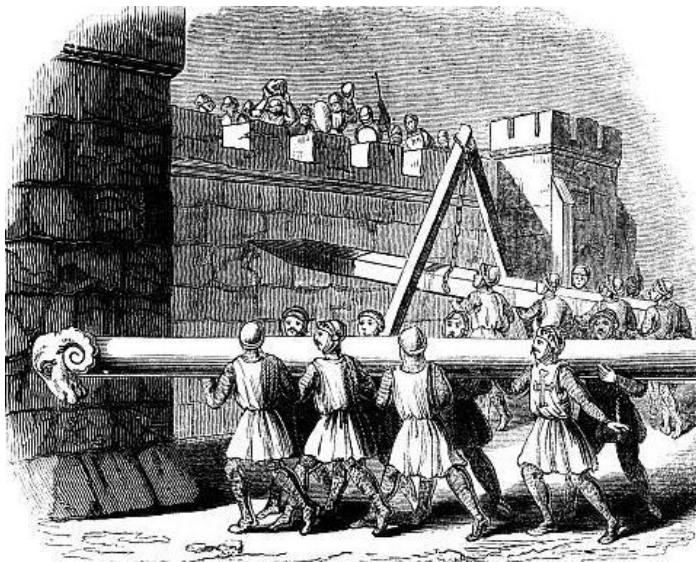
Geen wonder dat de Joodse bevolking met verlangen uitzag naar de komst van de Messias. Die zou hen eindelijk zou verlossen uit de macht van de Romeinen.

En plotseling: daar was hij!

Een Egyptische Jood met een leger van vierduizend Zeloten kwam Jeruzalem bevrijden. Hij zou een nieuw rijk van vrede en gerechtigheid stichten. Hij was de lang verwachte 'Verlosser'. God zelf zou voor hem uitgaan en voor hem strijden, net zoals vroeger in de tijd van Jozua gebeurde.

Als deze 'Verlosser' met zijn soldaten op de Olijfberg zou staan en op Jeruzalem neer zou kijken, dan zouden de muren van de stad instorten, net zoals dat vroeger gebeurd was met de stadsmuren van Jericho.

Maar, deze Egyptenaar met zijn legertje Zeloten kwam niet eens aan de Olijfberg toe. Zelfs ver daar vandaan versloegen Romeinse soldaten zijn leger. Veel Zeloten sneuvelden, anderen vluchtten en wie gevangen genomen werd stierf een wrede dood aan het kruis. De Egyptenaar zelf ontkwam.

Een legertje Zeloten.

Kort na deze mislukte opstand arriveerde Paulus met zijn helpers in Jeruzalem. De discipelen uit Caesaréa brachten hen naar het huis van Manson, één van de Griekse Christenen. Ze werden heel gastvrij ontvangen.

Direct de volgende dag al ging Paulus met zijn helpers naar het huis van Jacobus, de broer van Jezus, die in die tijd de leider van de Christengemeente in Jeruzalem was.

Deze Jacobus was nog niets veranderd. Hij hield zich nog altijd heel streng aan de wetten die Mozes ingesteld had. Ook ging hij trouw naar de tempel. Natuurlijk was hij blij dat Paulus en zijn helpers in Jeruzalem waren. Hij was erg benieuwd naar hun zendingsverhalen. Bovendien, het geld van de collecte, dat zij bij zich hadden was meer dan welkom in hun noodlijdende gemeente.

Maar de komst van Paulus, ja zijn aanwezigheid bracht ook zo zijn problemen mee. Er waren nu duizenden Joden die zich bij de Christengemeente in Jeruzalem hadden aangesloten. Maar al deze mensen hielden zich toch nog steeds streng aan de wetten van Mozes.

En Paulus? Wat leerde hij zijn nieuwe gemeenten in het verre buitenland? Jacobus begreep wel dat die bekeerde heidenen zich niet aan de wetten van Mozes konden houden. Maar hoe dachten de andere leden van de gemeente in Jeruzalem hierover? Zou hierover een groot meningsverschil ontstaan met als gevolg een eerste kerkscheuring?

De wetten van Mozes.

Alles in Jeruzalem wees erop dat er binnenkort weer een nieuwe Christenvervolging zou losbarsten. Het was noodzakelijk dat vooral in deze situatie de Christengemeente een eenheid bleef! Het zou een ramp zijn wanneer er nu onenigheid zou ontstaan met als oorzaak: *het werk van Paulus in het buitenland.*

Wanneer Paulus nu hier in Jeruzalem zou gaan vertellen dat de wet van Mozes afgeschaft kon worden en dat de tempel verleden tijd was, dan kon je het ergste verwachten. Je hoorde toch al van zulke ‘vreemde’ verhalen over Paulus.

Er werd verteld dat Paulus in het buitenland leerde dat kinderen niet meer besneden hoefden te worden en ook dat je de wetten van Mozes niet hoefde na te leven.

Om de eenheid van de kerk van Jezus zou Paulus zich moeten aanpassen aan de Christengemeente in Jeruzalem.

Toen Paulus en zijn reisgenoten in het huis van Jacobus kwamen waren daar ook alle ouderlingen aanwezig. Na de eerste begroeting kreeg Paulus direct het woord. Hij vertelde van zijn werk in Efeze en Korinte en van alle andere plaatsen in Asia en Griekenland waar hij een gemeente had gesticht. Hij sprak over grote, bloeiende gemeenten, over hun geloof en hun ijver en over hoe dankbaar *deze bekeerde heidenen* de gemeente van Jeruzalem waren. En als bewijs daarvan zetten zijn helpers zware zakken met zilvergeld op tafel. De ouderlingen waren erg blij met het geld. Dat konden ze bijzonder goed gebruiken. Ze loofden en dankten God die zulke grote dingen aan de heidenen deed.

Zakken vol met geld

Maar lang duurde hun dankwoord niet. Eerst moest er gesproken worden over de wetten van Mozes! Hoe dacht Paulus hierover? Wat was in dezen zijn mening? Deze vragen waren voor hen heel erg belangrijk!

Jacobus nam het woord. Hij vertelde Paulus over de toestand van de gemeente in Jeruzalem. En ook hoe er door veel gemeenteleden over hem gepraat werd. Zou er hier in Jeruzalem geen kerkscheuring komen, dan zou Paulus nu heel duidelijk moeten maken dat hij de oude gebruiken niet verachtte en ook dat de tempel toch nog veel betekenis voor hem had.

Nu had Jacobus een voorstel. Hij zei: ‘Paulus, graag willen wij dat jij het volgende doet: Er zijn hier vier Joodse Christenen. Ze hebben een tijd geleden een belofte aan God gedaan. Daarom moeten zij een offer brengen in de tempel en hun hoofden kaal laten scheren. Nu moet jij met hen meegaan naar de tempel. Graag wil ik dat jij je samen met hen wast volgens de regels van de wet.

En betaal daarna voor alle offers. Dan ziet iedereen dat die verhalen over jou niet kloppen en dat jij de wet wel heel belangrijk vindt. *Want jij helpt anderen om zich aan de wet te houden en jij houdt er jezelf ook aan.*

Het was geen kleinigheid wat ze van Paulus vroegen. In zijn brief aan de Galaten had hij duidelijk geschreven dat de oude Joodse plechtigheden hun tijd hadden gehad. Ook dat de Christenen uit de heidenen niet meer het juk van de wetten en voorschriften van Mozes op hun schouders hoefden te nemen. Paulus was ervan overtuigd dat dit ook voor Joodse Christenen geen zin meer had. Wat zouden zijn reisgenoten uit Efeze en Macedonië wel niet van hem denken wanneer hij nu toch weer meedeed aan deze oude Joodse gebruiken? Wanneer zij zich gingen ergeren aan zijn manier van doen hier in Jeruzalem dan was hij even ver. *Zou hij het wel ooit iedereen naar de zin kunnen maken, Joden en Grieken?*

Nadat Paulus er goed over nagedacht had wist hij dat hij niet mocht weigeren. Nog niet eens zo lang geleden had hij in een brief aan de Korintiërs geschreven **dat hij wel met de Grieken een Griek en met de Joden een Jood wilde zijn**, alleen om ze te winnen voor het geloof in Jezus.

En nu ging het om iets heel belangrijks: de vrede en de eenheid in de kerk van Jezus.

Jacobus en de ouderlingen vroegen het niet voor zichzelf. En ze verlangden het ook niet van de heidenen die Christen waren geworden.

De oude regel van de eerste synode bleef van kracht.

Het kon niet verkeerd zijn wanneer Paulus deed wat ze van hem vroegen, als hij het alleen maar deed om andere mensen ter wille te zijn. **Niet** omdat hij geloofde dat het een opdracht van God was. Zijn vrienden uit Asia en Macedonië zouden het begrijpen.

'Ik zal alles doen, wat jullie van mij vragen,' zei Paulus ernstig.

Een dag later ging Paulus met de vier Nazireeërs naar de tempel. Nadat ze alle vijf zich gewassen hadden gingen ze naar de priester en Paulus vertelde hem dat de vier mannen een belofte aan God gedaan hadden en dat er over zeven dagen voor elk van hen een offer gebracht moest worden.

Die week leefde Paulus voor het eerst sinds jaren weer volgens de oude strenge wetten van Mozes. Niemand in de hele Joodse Christengemeente kon er iets verkeerd van zeggen, zelfs de felste Judaïst niet.

Ook Jacobus was erg blij. Wanneer over zeven dagen in de tempel de offers gebracht zouden zijn kon geen mens meer zeggen dat Paulus geen echte Jood was gebleven!

De eenheid in de gemeente was bewaard gebleven. Onder Gods leiding was een grote ramp voorkomen.

Paulus kon toen nog niet weten dat juist deze offers in de tempel hem zijn vrijheid zou kosten....

*Door een offer te brengen in de tempel
was de eenheid
in de Christengemeente in Jeruzalem bewaard gebleven.*